

Telewizor Szmaragd 901

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1962

Miejsce powstania:
Warszawa, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 470 mm, sze.: 545 mm, gł.: 465 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane obiektu: domena publiczna. Opis kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL (Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne - Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 39/VI/15

SŁOWA KLUCZOWE

czas wolny, dźwięk, elektronika, elektrotechnika, fale radiowe, komunikacja, nagłośnienie, obraz, odtwarzanie dźwięku, odtwarzanie obrazu, prąd, PRL, propaganda,

OPIS

Czarno-biały odbiornik telewizyjny Szmaragd 901 OT 1791, jest jednym z wariantów rozwojowych modeli telewizorów o tej samej nazwie. W Warszawskich Zakładach Telewizyjnych powstały trzy wersje odbiornika: w 1959 roku Szmaragd, dwa lata później Szmaragd 901 (którego produkcję zakończono w roku 1964), a niedługo po nim wariant Szmaragd 902 OT 1711, którego układ oparto na płytkach drukowanych. Odbiornik Szmaragd 901 pozwalał na odbiór dziesięciu kanałów telewizyjnych (choć w Polsce do 1970 roku działał tylko jeden kanał). Względem pierwowzoru dokonano wielu zmian i poprawek wpływających na działanie urządzenia. Zmieniono niektóre elementy konstrukcyjne, a także wykorzystane części. Odbiornik Szmaragd powstawał w tym samym czasie, co telewizory Turkus i Jantar, dzieli więc z nimi zbliżone rozwiązania konstrukcyjne. Choć modele te, oraz ich warianty, różnią się między sobą, to opracowano je przy wykorzystaniu części i elementów zastosowanych w konstrukcji pierwszego polskiego odbiornika telewizyjnego Belweder. Zmodernizowany Szmaragd model 901 wyposażono w dwunastokanałowy przełącznik i siedemnastocalowy kineskop. Umożliwiono też sterowanie kontrastem i jaskrawością za pomocą pilota. Pod względem elektrycznym jest to licząca siedemnaście lamp elektronowych superheterodyna, zasilana sieciowo prądem zmiennym, z wbudowanym głośnikiem magnetoelektrycznym. W konstrukcji zastosowano lampę kineskopową o kącie odchylenia dziewięćdziesiąt stopni, co sprawiło, że telewizor mógł mieć obudowę płycszą niż wcześniejszy model. Przełom lat 50. i 60. XX wieku dał początek dynamicznemu rozwojowi telewizji w Polsce. Z początkiem lat 60. doprowadzono do centralizacji programu telewizyjnego, dotąd nadawanego w różnej formie przez działające samodzielnie stacje regionalne. Choć na początku lat 60. liczba osób opłacających abonament była zbieżna z liczbą odbiorników telewizyjnych, to telewidzów było kilkakrotnie więcej. W tamtym czasie telewizję oglądano wspólnie z domownikami, nierzadko także z sąsiadami czy członkami dalszej rodziny. O skali zjawiska, a zarazem o rosnącym zapotrzebowaniu na odbiorniki, świadczyć może choćby to, że liczba abonentów telewizyjnych zwiększała się w tamtym czasie w przedziale od około trzystu do czterystu tysięcy rocznie. Na początku 1960 roku wynosiła ledwie 426 tysięcy osób, by w 1964 roku osiągnąć pułap niemal 1,7 miliona. Opracowanie: Piotr Turowski, Filip Wróblewski